

ішов і він ішов; до Гриця: „правда, що я бродило і ти бродило?“ — Правда. — „Видите вельможний пане, що признав ся“ каже Жид тріпотючи. „Правда. Грицуню, що гроні бовх а ти хан?“ — „Брешеш,” відтяв Гриць. Пан знов зареготався. А Грицько, осьмілившись, каже до пана: „Що то вельможний пано за напастливий Жидище! він скаже, що й сєй кожух я зму взяв?“ — „Так не чий, як не мій!“ — „А може і чоботи не мої!“ — „Таже-ж не твої.“ — „Може і шапка не моя?“ — „Лихо твоїй матери, та' то не твоє, давай сюди!“ скричав Жид, та взяв сінати парубка за кожух та за шапку. А пан розсердився, казав Жида замкнути до гарешту а хлопа пустив гет. Паробок собі пішов своєю дорогою, мав і кожух і шапку і чоботи і гроні.

От таке трафило ся мужикови (коли се правда) раз Жида обдурити.

